

BARBUL, ILIE CAROL

n. 31 iulie 1883, Lipău, jud. Satu Mare

d. 6 februarie 1946, Arad

A fost avocat, fiul lui Augustin Barbul și al Vilheminei (n. Kolbusewski).

A absolvit Facultatea de Drept a Universității „Ferencz József” din Budapesta, tot aici obține și diploma de doctor în științe juridice. În anii studenției a activat în cadrul Societății de lectură a studenților români „Petru Maior”.

O parte din stagiatură o va face în cancelarii din Arad (4 septembrie 1907-15 august 1908).

Este considerată cea mai reprezentativă și dinamică personalitate din generația Unirii care s-a manifestat pe meleagurile sătmărene.

Este inițiatorul acțiunilor organizatorice în direcția constituirii noilor organe ale administrației românești în aceste părți și a măsurilor pregătitoare în vederea participării românilor din zonă la Marea Adunare Națională de la 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia.

În ședința din 6 noiembrie 1918 a Comitetului comitatens Satu Mare al Partidului Național se decide înființarea Consiliului Național Român comitatens. Cu această ocazie se decide înființarea consiliilor și a gărzilor la nivelul tuturor localităților. Astfel, în 13 noiembrie are loc adunarea națională din cercul electoral Satu Mare în care se alege conducerea locală. Avocatul Ilie Carol Barbul este ales președintele Consiliului Național Român din circumscripția electorală Satu Mare. Românii de aici îi încredințează mandat de reprezentare la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia. El se va implica și în cazul înființării CNR din localitatea Careii Mari.

Ilie Carol Barbul va participa alături de Gheorghe Racoți-Filep și dr. Ioan Tibil, din partea sătmărenilor, la consfătuirea din 30 noiembrie 1918. Este ales în Marele Sfat Național Român. Consiliul Dirigent al Transilvaniei îl va numi subprefect (decembrie 1919 – iunie 1920), prefect fiind agreeat Alexandru Racoți.

Cu toate eforturile pe care le-a depus în acea perioadă, a implicării sale, a popularității de care se bucura, nu a candidat la alegerile din noiembrie 1919. Probabil că se reorientează politic, căci în septembrie 1920, în timpul guvernului prezidat de mareșalul Al. Averescu este numit prefect al orașului Satu Mare.

Lui îi revine onoarea de a conduce delegația fruntașilor români sătmăreni care îl primesc în gara orașului pe generalul H. M. Berthelot, aflat într-o călătorie de documentare asupra situației și doleanțelor populației românești din orașele de la granița de vest a României Mari. La fel, a condus și delegația locală care a întâmpinat, la 19 aprilie 1919, armata română, contactând pe podul de peste Someș prima patrulă a Diviziei a II-a Cavalerie.

Ilie Carol Barbul va fi unul dintre fondatorii primului periodic laic românesc din orașul de pe Someș, intitulat *Satu Mare* (1919).

Rămâne o personalitate importantă a urbei și după Unire, fiind ales senator pe listele Partidului Poporului în Parlamentul României Mari, iar în perioada aprilie 1926 – mai 1927 va deține funcția de subprefect al județului. Va activa și în Partidul Național Creștin după 1935.

Este ales președinte al Sindicatului hidraulic Tisa-Someș, președinte al Comitetului de inițiativă pentru ridicarea monumentului Vasile Lucaciu, membru în consiliile de administrație a unor societăți (Hotel *Dacia*, *Unio*, cinema *Urania* etc.).

Soția sa, Valeria Lazin, se implică și ea în activitatea socială și culturală a urbei, fiind președintă a *Asociației Româncelor Sătmărene* (fondată în 1926).

Datorită activității naționale desfășurate în perioada ce a urmat Unirii, I.C. Barbul este nevoit să părăsească orașul după semnarea Arbitrajului de la Viena și instaurarea administrației maghiare. Se stabilește la Arad, unde este numit director al Fabricii de vopsele *Policrom*.

După încheierea războiului alege să rămână la Arad, fiind și proprietarul unei mici moșii în zona Păuliș. Aici va muri, în urma unui infarct, fiind înmormântat în cimitirul *Eternitate*, alături de alți membri ai *generației Unirii*, Vasile Goldiș, Ștefan Cicio-Pop.